

**Andreæ Vallensis Vvlgo Del Vavlx Andanensis, I. V. D. Et
In Alma Academia Lovaniensi SS. Canonum Professoris
Ordinarii, Paratitla Ivris Canonici Sive Decretalivm D.
Gregorii Papæ IX. Svmmaria Ac ...**

Delvaux, André

Coloniæ Agrippinæ, 1686

§. 1. Oblatio quid sit & quotuplex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62177](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-62177)

serbat; quem diligenter apud se custodiri tenet. Et Serenissimus Princeps noster editio anni 1611. ad obviandum difficultatibus super probacione ætatis, temporis matrimonii contracti, aut obitus personarum, sive in ordine ad promotionem ad Ordines sacros, aut ad beneficia vel officia læculatia, & alia similia, mandavit hujusmodi annotationis copiam authenticam quocanis in Archivis Episcopalis depositi. Eademque ex causa artie 21. decrevit, ut probations Ordinum susceptorum, & votorum monasticorum, fiant per litteras, & non petentes. Zyp h.e.t. n. 6.

6. Diebus item Dominicis & Festis populus in Ecclesia sua parochiali rem divinam audire debet. V. Dominicis 2. hoc tit. Concil. Trident. Sess 5 t. 2. & Sess 24. cap. 4. Ubi mandat Episcopis, ut moneant populum diligenter, teneant uniuersitatem Parochia sua interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum verbum Dei. Quamvis cogiad hoc nemo possit, quia Concil. uirito verbo, moneant. Et ita resonum suissi à sacra Congregat. & à Leone X. refert Piasac. d. loc. n. 21. nempe satisficeretur Ecclesiæ, si audiatur Missa in Ecclesia Regularium.

Plane jam olim in Germania & Flandria ea de re fuisse controversiam inter Religiosos Mendicantes & Parochos, argumento est Constitutio Sixti IV. in Extravag. communib. Vices illius, Detrungi & para, quâ eandem decidit sub certis formis & modis. Quamquam sic quidem, nostrâ etiam ætate, cœlentites, propter privilegia à posterioribus Pontificibus concessa Mendicantibus, de quibus videtur licet Azor. 1. p. Institut. Moral. lib. 13. cap. 2. quæ quantum ulus probaverit, vel abusus prorogaverit, non facile dicendum est, inquit Zyp h.e.t. n. 2. Videnter possunt, quæ de Missa in Ecclesia parochiali audienda ex veteribus Canonibus & Conciliis plerisque collegit Joan. Filescus in Tract. de parœciis cap. 6. § 7.

7. Denique, ut alia omittam, in parochiali Ecclesia sepeliendi sunt mortui, Clement. Dur. 5. veriam de sepulture: nisi alibi sepulturam elegerint, iuxta ea, quæ Tit præcedenti de hac dictimus.

Quoniam vero, ultra prædicta, ex decretis

Concil. Trident. incumbant Parochio, videre ibi passim licet, & colligit pleraque Piasac. d. loco de visitatione Parochialis Ecclesia.

TITULUS XXX.

De Decimis, Primitiis, & Oblationibus.

§ I.

Oblatio quid sit & quotuplex.

1. Oblatio in genere complectitur etiam Decimas & Primitias.
2. Oblatio in specie quid sit.
3. Species illius sunt tres.
4. Oblationes certu et usibus sunt de necessitate.

REctoribus Parochiarum debentur Oblationes, quæ diebus Dominicis & Festis in Missâ offerri solent, insuperque solvenda ius Decimæ ac Primitiæ: de quibus nunc ordine agendum est.

1. Et quidem primò de Oblationibus, tamquam generalioribus: nam Oblatio in genere videtur esse idem, quod alicuius rei non perit spontanea largitio. Quæ sit auctuomini, & Donatio appellatur; aut Deo, & magis Oblatio in Jure Canonico vocatur, quia cum Deus sit rex omnium dominus, nihil ei dari potest.

Oblatio in genere dividi potest in Oblationem specialiter dictam, contractâ voce generis in speciem, & in Decimas ac Primitias: quæ tria in solis Ecclesiæ bonis præcipue numerantur, e Causa Carpensis 3. inf. d. v. r. signif. & Dei censentur, can. Salvator 1. q. 3.

2. Oblatio specialiter dicitur, quidquid à Christifidelibus de propriis & ieiinis ad divinum oulrum vel honorem Deo vel Ecclesiæ datur, d. e. Causa; Carpensis, sive sit res mobilis, ut monilia, pecunia, ornamenta, & similia; sive immobilis, ut ager, præedium, fundus.

3. Et Oblationis hujusmodi tres sunt species sive modi potius. Prima, quando aliiquid donatur Deo vel Ecclesiæ inter vivos, de qua sive Tit. de donationibus Secunda, quando aliiquid datur Deo vel Ecclesiæ causa mortis, de qua

de qua in e. Officii & in e. Requisitib. sup. De testam. Tertia, quæ sit ad altare vel manum Sacerdotis celebrantis, can. Antiquos x. q. 1. Et hæc ex consuetudine specialiter Oblatio dici solet: & sine ea parochiani ad Ecclesiam diebus festis & Dominicis inter Missarum solemnias facienda, juxta consuetudinem receptam, accedere non debent, can. Quia Sacerdotes x. q. 1. Et que consuetudo ex devotione populi, non ex exactione Clericorum, initium habuit.

4. Tametsi verò oblationes de sui natura sint voluntariæ, nemoque communi lege tenetur Dominicis Festisve diebus ad offeren- dum: tamen subinde sunt de necessitate, Primi, ratione consuetudinis receptæ, cui satisfit communiter, quando major pars populi, Capituli aut Collegii offert. Secundò, si ministrari Ecclesiæ egeant: nec enim suis stipendiis militare tenentur, e. Cum ex officiis sup. De prescript. Tertiò, si concedatur fundus universitati aut congregationi seu communitati, cùm conditione, ut fiat oblatione Ecclesiæ, can. Oblationes x. i. q. 2. Quartò, ex deputatione aut promissione, ut si quis inter vivos vel in ultima voluntate aliquid relinquit, Ecclesiæ solvendum aut offe- rendum, can. Nulli x. i. q. 2.

§. II.

Quibus cedant oblationes.

1. Cedunt Parocho vel Prelato Ecclesiæ.
2. Etiam Capella.
3. Nisi intuitu ipsius Capella fiant,
4. Quatenus Episcopo debeantur.

1. **Q**uæ quidem oblationes si fiant in Ecclesia Parochiali cedunt Parocho: si verò in alia Ecclesia, Prelato illius, can. Quia Sacerdotes x. q. 1. * 2. Similiter si fiant Capellæ, intra limites Parochiæ, cedunt Parocho, non Sacerdoti Capellæ, Panormit. in e. Pastorales n. 2 sup. De his quæ fiant à Prelato &c. Azor. i. Institut. Moral. lib. 7. cap. 27. q. 13 nisi Capella habeat bona distincta aut gubernationem separatam ab Ecclesia, ut ex Felino tradit. Wames. Conf. 436. n. 9. Idem dicendum, si fiant picturæ in pariete domus privatæ, intra Parochiam sitæ: nisi de consuetudine ad dispositionem spectent Episcopi.

3. Si autem offeratur quid altari seu Capellæ

in Ecclesia existenti, non intuitu Ecclesiæ, sed intuitu ipsius altaris sive Capellæ, habentis bona distincta, cedit illud usui illius altaris sive Capellæ, Felin. in e. Dilectus n. 2. q. 3. sup. Def. ficio Ordinarii Piaf. 2. p. cap. 5. art. 4. n. 44. Cujus verò intuitu aliquid oblatum esse dicatur, ex conjecturis judicandum est:

4. Sed & de oblationibus, quæ sunt Ecclesiæ, participare potest Episcopus, can. Cens. xii. q. 2. nimis ubi talis esset consuetudo. Alioquin regulariter Parochus habet intentionem fundatam de jure, super oblationibus, quæ sunt intra fines parochiæ suæ, vel quæ sunt circa benedictiones nuptiarum, purifications post partum, in administratione Sacramentorum, celebratione Missarum, can. Statuum xvi. q. 1. etiam si hæc per alium, & non per Parochum, exerceantur, quia per le facere videtur, qui per alium facit, e. Qui facit De R. I. in 6. Piaf. d. loco.

Si verò Episcopus ipse celebret in Cathedræ vel in parochiali Ecclesia, vel aliqua quacunque oblationes ei soli cedent, e. Super eos sup. de Parochiis. Hostiens. in Summa d. tit. n. 1. Sicut & Archiepiscopo cedunt, quando celebret in provincia, nisi consuetudo sit in contrarium, aut minus frequenter ibi celebret. Ubi tamen Episcopo in Parochia celebrante oblationes ex consuetudine percipit Parochus, debetur Episcopo Canonica portio, e. Conquerente sup. De officiis Ordinarii. Quod si Episcopus vel Archiepiscopus celebret in locis exemptis, oblationes cedunt ei, qui jus habet parochiale.

Porro parochianis non lentibus consuetas oblationes facere, non ideo subtrahere Sacra- menta Parochus debet; verum si ministrans potest officium implorare Superioris sui, nempe Episcopi, ut suas obeat patres,

§. III.

A quibus recipi, quique recipere oblationes non possint.

1. Non ab hereticis, excommunicatis &c.
2. Laici oblationum incapaces.
3. Et Religiosi regulariter.

1. **R**ecipi oblationes non ab omnibus proficiebunt: non ab hereticis, excommunicatis, Simoniacis, oppressoribus pauperum